

NÁRODNÍ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ

K ZAKONČENÍ ROKU VÍRY, 7. – 14. LISTOPADU 2013

Drazí přátelé, milé sestry a bratři,

skrze mimořádné číslo přílohy farních novin Mediánu vám chceme dát zakusit atmosféru Národní pouti do Svaté země. K prožívání Roku víry Svatý otec doporučil návštěvu Svaté země a míst bezprostředně spojených s kořeny křesťanství - země Ježíše a Panny Marie. Celonárodní pouť se uskutečnila v samém závěru Roku víry.

Plánování této pouti bylo plně v režii Ducha svatého. Svatou zemi jsem navštívil poprvé letos v březnu a tato osobní pouť ve mně zanechala hluboké stopy. V sobotu před Květnou nedělí jsem na Diecézním setkání mládeže v Hradci Králové hovořil o těchto duchovních plodech s otcem biskupem Janem a zmiňoval jsem, že měl dobrý nápad s uspořádáním národní poutě do Svaté země. Na to mi odpověděl: „Vezmi farníky a pojed“! Tato slova mi velice silně rezonovala v srdci, první myšlenka mi přišla na naši scholu CHJ a měl jsem velikou touhu, aby se osobně dotkli příběhu a míst působení našeho Pána.

Pak už jsem byl svědkem Boží rezie, která postupně zosnovala přípravu a nakonec i realizaci celé poutě, kde se přidalo ještě mnoho dalších farníků, a to dokonce i z řad seniorů.

Plody této poutě sklízí především každý osobně, ale dosah mají veliký. Pro mnoho lidí to byl skutečný zlom v duchovním životě. Někteří mi říkali, že touží jít na hlubinu ve víře, setkat se více s Bohem. Na pouti jsme však také mysleli na vás na všechny a vnímali jsme i vaši modlitbu a podporu.

Mé poděkování patří všem, kdo jste podpořili tuto pouť svojí účastí, duchovní či finanční podporou. Děkuji Cecilské hudební jednotě za hluboký duchovní zážitek při liturgiích i mimo ni a zvláště pak naší ředitelce kůru a varhanici Cecilii Pecháčkové, která od Velikonoc mnoho sil věnovala přípravě. Největší dík však patří Bohu, který nás svojí milostí a prozřetelností doprovázel na každém místě a působil kolem i uvnitř v nás.

P. Vladislav

NEŽ JSME SE ODLEPILI OD ZEMĚ...

Spoustu z nás, účastníků poutě do Izraele, na Velikonocce ani nenapadlo, že bychom se vůbec někdy, neřkuli letos, podívali na místa, která známe jen z biblických příběhů.

Nápad biskupa Jana Vokála společně s mnoha Čechy zakončit Rok víry v místech zrodu církve, se začal rozvíjet, až přerostl ve skutečnost.

Božím řízením a velkým přičiněním našeho otce Vladislava se podařilo získat členy scholy Cecilské hudební jednoty (CHJ) k aktivnímu účinkování při této pouti. Byli jsme přizváni ke spolupráci při doprovázení liturgie na Poli pastýřů v Betlémě a společně s rytmickou scholou v bazilice svatě Anny v Jeruzalémě.

Ve schole jsme si začali v létě na soustředění uvědomovat odpovědnost, která na nás byla naložena. A s tímto vědomím jsme přistupovali i ke zkouškám. Čas se přibližoval. Někdo se bál, jinému se plnil celoživotní sen.

Nakonec nás z Ústí a okolí vycestovalo téměř 40, z toho 18 zpěváků z CHJ.

Ve dnech 7. – 14. listopadu 2013 jsme prožili neopakovatelné a jen těžko sdělitelné krásné chvíle společenství také díky naší milé průvodkyni paní Olince.

Několik dnů před odjezdem jsme byli pozváni na informační schůzku, kde jsme se dozvěděli, co s sebou ano a co ne, předpověď počasí (užijeme si léto), kolik jídla, s kým jsme ubytováni apod.

Otec Vladislav nás ale také přizval k duchovní přípravě formou živého růžence. Do dvojice jsme dostali kartičku s tajemstvím růžence, meditací a obrázkem z místa, které se ke každému tajemství vztahovalo.

K našemu úžasu jsme navštívili místa všech 20 tajemství růžence. Moc děkujeme za tuto duchovní přípravu.

Byl to pro nás obrovský nezasloužený dar a zároveň velká zodpovědnost, přijeli jsme však povzbuzeni, že naše práce má smysl.

A o to, co jsme ve Svaté zemi viděli, slyšeli a prožili, se s vámi chceme podílit na následujících stránkách.

Všem, kdo byli s námi ať už fyzicky nebo duchovně, moc děkujeme...

A všechny ostatní povzbuzujeme: jestli jen trochu můžete, neváhejte tuto cestu někdy podniknout.

Nastal 7. listopad 2013.

Ve 12:15 jsme měli naplánovaný sraz na parkovišti u hřbitova. Bylo tu živo, protože se lidé loučili a ve tvářích se zračilo velké očekávání. Otec Vladislav zajistil ještě rozdělení Hlaholů, abychom si cestu zpříjemňovali společným zpěvem. Po nastoupení do autobusu se s námi rozloučil také kaplan Jindřich. Pomodlili jsme se o odpuštění – vždyť jsme byli téměř na hřbitově – a dostali požehnání na cestu.

Skoro na minutu, ve 12:30, vyjel náš „kočár“ směr Mikulov a dále vídeňské letiště Shwechat, odkud v 19.55 odletá linka společnosti El Al do Tel Avivu. Ještě než se sešlo, předvedlo nám cestou slunko jednu ze svých krásných scenerií. A vytáhly se první říčky.

V Brně naše řady doplnili další účastníci zájezdu a s nimi i naše průvodkyně paní Olga Merkovičová. Začalo představování a přisunování informací. Vyfasovali jsme letenky, brožurky s texty a kšiltovky. Zelené a „krutopřísné“ slušivé... Ale došlo i na růženec.

Okolo sedmnácté hodiny nás konečně vyklopili ve Vídni na letišti. Přidala se k nám ještě další skupinka dvou manželských párů. A začalo vyplňování dotazníků i kontroly kufrů, pasů, batohů a nakonec nás samotných. Před sedmou hodinou už všichni (a někteří dost prolustrovaní) seděli v čekárně, odkud bylo vidět naše letadlo společnosti EL AL.

Po chvíli jsme se přes mobilní tunel dostali přímo do letadla, kde nás přivítaly letušky. Byla to pro většinu z nás novinka, sedět v letadle, čekali jsme na start a těšili se na neznámé zážitky z letu. Cestou

nám podávali kávu, džus a bohatou večeři, která se skládala ze salátu, hummusu, masa s přílohou, čokoládové pěny, pita chleba a slaných krekčků s obrázkem letadla. Ani jsme se nenadáli a po trošce houpání byla vidět světlá Tel Avivu. Krátce po půlnoci nás obdobným tunelem vyhnali z letadla. Přišly na řadu další kontroly pasů a pak už honem honem chytit správný kufr na pojízdných pásích.

Venku mrholilo a nás čekal autobus. Byla před námi cesta do Tiberiasu, kde jsme měli první nocleh v hotelu Eden. Tam nás dovezli asi ve tři hodiny ráno. Kdo se k nám nevešel, jel na noc do hotelu přes ulici. Rychle přerovnat kufry, sprcha, prozkoumat „jaké to tam mají“, letmé pohledy z okna a hurá na chvíli do postele.

Áňa Javůrková

GALILEJSKÉ JEZERO

Galilejské jezero nebo také Tiberiadské jezero, Genezaretské jezero či Kineretské moře

(hebrejsky: יַם כִּנֶּרֶת, zvluk Jam Kineret, arabsky: بحيرة طبريا, zvluk Buchajret Tabarija) je největší izraelské sladkovodní jezero.

V obvodu má přibližně 53 km a je 21 km dlouhé a 13 km široké. Jeho rozloha je 166 km² a maximální hloubka 43 m. Leží 212 metrů pod úrovní světového oceánu a je tak nejnižší položeným sladkovodním jezerem na světě. Galilejské jezero je hlavním zdrojem pitné vody pro Izrael a pokrývá přibližně jednu třetinu jeho spotřeby. Je historickou rybářskou lokalitou – již více než dva tisíce let je využíváno pro rybářství. Na západním břehu jezera se nachází město Tiberiada, které je podle židovské tradice jedním ze čtyř svatých měst judaismu.

Po krátkém, jen asi tříhodinovém odpočinku jsme při snídani plni zvědavosti ochutnávali místní stravu ve společnosti téměř celé biskupské konference. V 8:30 jsme od hotelu v Tiberiasu sjeli ke Genezaretskému jezeru (neboli Galilejskému moři, Tiberiatskému jezeru, Kyneretu). Plavbu po jezeře jsme zahájili vztyčením české státní vlajky za zpěvu naší národní hymny. Následovalo čtení evangelijního příběhu o utišení bouře a vyprávění paní průvodkyně, neúspěšné lovení ryb, tancování na židovské písni, zpěv CHJ a společné foto. Po vylovení jsme se autobusem přesunuli do „mrtvého“ města Kafarnaum, kde je rodný dům apoštola Petra a kde také Ježíš uzdravil jeho tchyni.

První mše svatá Národní poutě ČR se konala na Hoře Blahoslavenství ve venkovním areálu před chrámem. Hlavním celebrantem byl olomoucký arcibiskup Jan Graubner, hudbou nás doprovázela schola mládeže biskupského gymnázia ze Žďáru nad Sázavou.

V rychlosti jsme si mohli prohlédnout zdejší kostel a krásnou zahradu, abychom stihli oběd v restauraci sv. Petra. Nastaly sice mírné komplikace s objednávkami, ale to nás neodradilo od vychutnání Petrovy ryby. Jedná se o speciální druh ryby, která údajně žije jen v Genezaretském jezeře.

Další zastávkou bylo nedaleké místo zvané Tabgha. Ježíš zde po svém zmrtvýchvstání apoštoly zve, jak s oblibou říká otec Vladislav, na teplou snídani (srov. Jan 21, 1-14). Tuto událost najdete vyobrazenou také na stropě našeho ústeckého kostela.

3. tajemství růžence světla:

Který kázal Boží království a vyzýval k obrácení

Tady stojí malý kostelík se skálou uprostřed a nápisem: Mensa Christi. V těchto místech Ježíš také svěčuje Petrovi starost o celou církev. Zde se rodí služba papeže, když se Ježíš Petra ptá: Miluješ mě?

Někteří odvážlivci, jako například paní Šislerová, si smočili v jezeře nohy, a pak už jsme se vydali na tříhodinovou cestu směr Betlém.

Cestou se dozvídáme další informace o místech, která mýjím.

Projíždíme Jeruzalémem, a když se blížíme k Betlému (tady správně Bethlehemu), máme zvláštní pocit, že projíždíme kontrolním stanovištěm ve vysoké betonové zdi oddělující Palestinská území od Izraele.

Po krátkém bloudění jsme nakonec hotel Sancta Maria v Betlémě našli a ubytovali se, tentokrát už na šest nocí.

Opět nedočkavě hurá na večeri – copak nám asi připraví? Jako správní Češi jsme ochutnali snad ze všeho, co se nabízelo: pečené maso, ryba, různé saláty na mnoho způsobů a zelenina. Některé vyzkoušeli i polévku, byla výborná!

Plni dojmů i jídla jsme ještě absolvovali zkoušku zpěvu na chodbě hotelu s výbornou akustikou. Vytrvalci pokračovali posezením u něčeho ostřejšího. Většina však ráda ulehla. Zítřka je náš velký den!

**Majda Vašátková
a Terka Hordějčuková**

HERODIUM

Herodium, někdy také Herodion (hebrejsky הרודיון), Hora Herodova (hebrejsky הר הרודוס) archeologickou lokalitou v Judské poušti asi 12 kilometrů jižně od Jeruzaléma. V lokalitě se nachází pevnost vybudovaná na uměle navršeném kopci, kterou nechal zbudovat král Herodes Veliký (74–4 př. n. l.).

Palác byl vystavěn mezi lety 22 a 15 př. n. l. na místě, kde Herodes porazil hrstku protiřímských povstalců. Kopcovitou formu pevnost dostala navršením obrovského množství zeminy z okolí. Uvnitř valu se nachází zdvojené hradby, které dosahují výšky 20 metrů. Uvnitř hradeb pak nechal Herodes vybudovat velkolepý palác s četnými pokoji, halou a lázněmi. Herodium sloužilo Herodovi zřejmě jako letní sídlo a jako útočiště před ruchem, který vládl v Jeruzalémě v čase poutních svátků.

3. tajemství radostného růžence: Kterého jsi v Betlémě porodila

Na snídani jsme dnes raději přišli dřív, abychom stihli ochutnat všechno. Schola nesmí zapomenout noty ani alby, dnes totiž zpívá při mši svatě na Poli Pastýřů, kde budou Vánoce! Od hotelu jsme odjžděli autobusem v 8.30 na pevnost Herodium, uměle navezený vrch, který připomíná kráter sopky. Čeká nás krátký a celkem snadný výstup z parkoviště do bývalého sídla krále Heroda Velikého. Je to velmi zajímavé místo. Nakonec sestupujeme po úzkých schodech do míst, kde byly velké nádrže na vodu - cisterny. Sídlo má několik úrovní opevnění a vévodí ji čtyři věže zasypané zeminou.

Ještě pořídíme několik fotografií, vystojíme si frontu na WC a odjždíme na Pole Pastýřů, kde musíme být kvůli scholě již v půl jedenácté. To ale není vůbec na škodu, protože zde máme připravená místa k sezení v předních řadách hned vedle scholy (to aby se cítila jako doma). Mezitím, co zpěváci zkouší ozvučení, kde se postaví a co budou zpívat, my si můžeme v klidu prohlédnout jeskyně a kapli Pastýřů – ta je vystavěna ve tvaru beduínského stanu s proskleným oknem, které symbolizuje jasnou hvězdu, kterou pastýři spatřili. Pak už sem začínají proudit davy českých poutníků.

Ve 12 hod. začíná slavnostní bohoslužba pod širým nebem za účasti našich nejvyšších církevních představitelů. Vstupní antifona „Radujme se všichni v Pánu, protože

se nám narodil Spasitel...“ uvádí slavnost Narození Páně. Mše svatá je zalitá sluncem i potem. Evangelium o zvěstování pastýřům čte náš otec Vladislav. Spolu se scholou zpíváme koledy o sto šest. Po „vánoční hymně“ Narodil se Kristus Pán, zazněla i česká státní hymna. Byl to velice silný duchovní zážitek. Z našeho autobusu šla Saša v hanáckém kroji a také na ni jsme byli pyšní.

Opět několik fotografií, rychle sníst něco málo ze svých zásob. Před odjezdem jsme si mohli nakoupit první suvenýry na této pouti.

Naše kroky (lépe řečeno kola autobusu) směřovaly do centra Bethlehemu, abychom navštívili baziliku Narození Páně. Podobný úmysl měli snad všichni poutníci a turisté z celé Svaté země, protože takovou frontu k jeskyni Narození ještě naše průvodkyně nikdy neviděla.

Protože jsme měli být v 19 hodin na společné večeři s dalšími účastníky Národní pouti, podívali jsme se jen do kostela svaté Kateřiny.

Večeře byla tentokrát připravená v orientální restauraci, kde jsme si vychutnali dobré jídlo, ochutnali víno a pobavili se vystoupením folklórního souboru. Někteří si vyzkoušeli i vodní dýmku. Pobavení a příjemně unaveni jsme odjžděli do hotelu.

Dáša Kapounová

BETLÉM

Betlém (arabsky: بيت لحم, zvuk Bejt Lachm, doslova „dům masa“, hebrejsky: בית לחם, Bejt Lechem, doslova „dům chleba“, řecky: Βηθλεέμ, latinsky: Bethlehem) je město v centrální části Západního břehu Jordánu, nacházející se přibližně 8 kilometrů jižně od Jeruzaléma. Žije zde zhruba 30 000 obyvatel, město je hlavním městem cestovního ruchu a kultury. Tóra označuje Betlém jako město Davidovo, ve kterém byl korunován králem Izraele. Novozákonní evangelia podle Matouše a Lukáše označují Betlém jako místo narození Ježíše Nazaretského. Ve městě sídlí jedna z nejstarších křesťanských komunit na světě, jejíž velikost se však v důsledku emigrace značně zmenšila.

Na základě plánu OSN na rozdělení Palestiny z listopadu 1947 měl Betlém připadnout arabskému státu a po izraelské válce za nezávislost z roku 1948 zůstalo město pod jordánskou správou. To se změnilo až v roce 1967, kdy Západní břeh Jordánu dobyl Izrael v šestidenní válce. Od roku 1995 je Betlém na základě izraelsko-palestinských mírových dohod součástí Palestinské samosprávy.

Demograficky je Betlém většinou muslimský, žije v něm však i jedna z největších palestinských křesťanských komunit. Betlémská aglomerace zahrnuje města Bajt Džalá a Bejt Sachur a uprchlické tábory Ajda a Aza. Hlavním ekonomickým sektorem Betléma je cestovní ruch, největší příjmy dosahuje během Vánoc.

Já jsem byl velmi dojatý vším, co jsme zažili, ale nejvíce mě dojala naše schola, hlavně na Poli pastýřů...

Josef B.

Chtěla bych dodat, že se mi moc líbila spolupráce naší scholy s tou Žďárskou při mši v bazilice svaté Anny, že jsme zpívali dohromady a že jsme se respektovali, přestože to je jiný žánr.

Eva J

Po výborné snídani jsme vyjeli směr Olivová hora - Jeruzalém. Protože se předpokládalo, že bude velká zácpa, objeli jsme celý Jeruzalém okruhem a zaparkovali na Olivové hoře. Pan řidič nám sdělil, že v blízkosti bydlí a zval nás na kávu. Cestou se nám dostalo cti, že jsme měli zapsat zážitky z dnešního dne do deníku poutního zájezdu. Deník jsme vložili do sítky za sedadlo s tím, že si ho večer vezmeme a zážitky z celého dnešního dne zapíšeme.

Nejdříve jsme navštívili místo Ježísova nanebevstoupení, nad kterým je zbudována kaple. Návštěva kaple byla zprjemněna nádherným chvalozpěvem naší scholy. Dále jsme pokračovali kolem chrámu Pater Noster, až jsme dorazili na místo s krásným výhledem na Starý Jeruzalém. Z vyhlídky jsme prošli kolem obrovského židovského hřbitova a došli jsme ke chrámu Dominus Flevit – Pán zaplakal, odkud Ježíš předpověděl zkázu Jeruzaléma. Také jsme zde viděli způsob dřívějšího pohřbívání a pravoslavný chrám sv. Máří Magdalény, který je nepřehlédnutelný díky nápadným zlatým cibulovitým kupolím se zkříženými kříži. Po krátké pauze jsme pokračovali do Getsemanské zahrady, kde Ježíš truchlil, modlil se, byl zrazen Jidášem a uvězněn římskými vojáky. Obdivovali jsme staré olivové stromy, které zde rostou od doby Ježíše Krista. Ze starých kmenů rašily mladé větve, na nichž byly dokonce olivy. Vedle getsemanské zahrady stojí chrám Agonie (chrám národů), uvnitř kterého se nachází skála, na níž se Ježíš krví potil. Postupně jsme scházeli údolím Cedronu a navštívili jsme chrám Nanebevzetí Panny Marie.

Potkali jsme zde skupinu rusky mluvících poutníků, kteří v útrobách chrámu nádherně umocňovali atmosféru krásnými zpěvy. Velký dojem na nás zanechal obrovský židovský hřbitov, který

zabírá většinu rozlohy Olivové hory.

Přesunuli jsme se ke Štěpánské bráně a šli jsme se připravit na mši svatou, která probíhala v chrámu sv. Anny. O tento chrám se starají francouzští bílí bratři. Svatou mši celebroidal kardinál Dominik Duka a náš otec Vladislav poutavě četl evangelium. Naše schola se scholou ze Žďáru doprovázela celou mši svatou. Byla to závěrečná mše Celonárodní pouti. Pro mnohé poutníky to byl závěr pouti, ale pro nás pouť dál pokračovala. Hned po ukončení mše jsme si prošli Viu Dolorosu, kde jsme jenom krátce postáli u jednotlivých zastavení. U třetího zastavení jsme měli to štěstí potkat naše biskupy v čele s kardinálem Dukou, se kterými jsme se pozdravili.

Křížovou cestou jsme se dostali až do areálu chrámu Božího hrobu. V okolí chrámu a uvnitř se nacházelo obrovské množství poutníků, kteří stejně jako my chtěli být na místě posledních okamžiků života Ježíše Krista. Součástí chrámu je Golgota, místo pomazání a vlastní Boží hrob, které jsme i přes množství poutníků a zvědavých turistů navštívili. Naše čekání bylo přerušováno (zpestřeno) hluchými modlitbami a okuřováním pravoslavných kněží. Byli jsme svědky incidentu u Božího hrobu, ke kterému byla povolána i místní policie. Tyto prožitky v nás zanechaly rozpačitý dojem z toho, že místo poklidného rozjímání byla u Božího hrobu napjatá a rušná atmosféra. Z chrámu jsme odcházeli s úmyslem, že se toto místo pokusíme navštívit ještě jednou a snad se nám podaří natrefit na klidnější atmosféru, abychom mohli v tichosti rozjímat a modlit se u Ježíšova hrobu.

Naše postřehy z chrámu:

Už před 13 lety, kdy jsme poprvé navštívili Svatou zemi, se nad vchodem do chrámu Božího hrobu nacházel žebřík, který jsme zde opět viděli. Již tehdy nám bylo vysvětleno tak, že církve obhospodařující tento chrám se nemohou dohodnout, kdo z nich tento žebřík na římsce zanechal, komu patří a kdo

jej má odstranit. Tento žebřík můžeme také zahlédnout na pohlednicích vyobrazujících chrám.

Dále nás překvapila organizace chodu chrámu, která působí zmatečně a podporuje nekaly obchod se vstupem k Božímu hrobu. Byl nám totiž nabídnut vstup za úplatu 30 USD. Na těchto posvátných místech je nás křesťanů málo a místo toho, abychom drželi při sobě, děláme si mezi sebou zbytečné rozbroje, které znehodnocují duchovní prožitky z těchto míst.

Po prohlídce jsme procházeli rušnými uličkami Starého Jeruzaléma s velkým množstvím obchůdků až na místo odjezdu, odkud nás na hotel přepravil úplně jiný autobus s úplně jiným řidičem, bohužel bez našeho deníku, který nám byl svěřen k sepsání prožitého dne. I když nám bylo slíbeno, že nám deník následující den vrátí, byli jsme z této ztráty velice nešťastní.

Na hotelu nás čekala večere, sprcha, postel a modlitba s díky za krásné prožitky společný den, v kterém se nám podařilo navštívit hodně míst a duchovně prožít závěrečnou mši svatou Celonárodní poutě.

Ladislav Matušinec

1. tajemství bolestného růžence: Který se pro nás krví potil
2. tajemství bolestného růžence: Který byl pro nás bičován
3. tajemství bolestného růžence: Který byl pro nás trním korunován
4. tajemství bolestného růžence: Který pro nás nesl těžký kříž
5. tajemství bolestného růžence: Který byl pro nás ukřižován
1. tajemství slavného růžence: Který z mrtvých vstal
2. tajemství slavného růžence: Který na nebe vstoupil

Jeruzalém

(hebrejsky: ירושלים, zvuk Jerušalajim, arabsky: القدس, zvuk Al-Kuds) je, co do rozlohy a počtu obyvatel, největší město Izraele, kde žije celkem 804 400 obyvatel. Izrael považuje Jeruzalém za své hlavní město, většina států však jako hlavní město uznává Tel Aviv-Jaffa. Nachází se v Judských horách na hranici úmoří Středozemního a Mrtvého moře na okraji Judské pouště. Současný Jeruzalém se rozrůstá daleko za hranicemi Starého Města.

Historie města sahá až do 4. tisíciletí př. n. l. a činí tak z Jeruzaléma jedno z nejstarších měst na světě. Jeruzalém je nejsvětějším místem judaismu a duchovním centrem židovského národa. Nachází se v něm však také množství významných starověkých křesťanských míst a je považováno za třetí nejsvětější místo islámu.

Nejsvětější místa tří monoteistických náboženství se rozkládají ve Starém Městě na celkové rozloze necelé čtverečního kilometru a zahrnují Chrámovou horu, Západní zeď, baziliku Svatého hrobu, Skalní dóm a mešitu al-Aksá. Staré Město, které je společně s jeruzalémskými hradbami zapsáno na seznamu světového dědictví UNESCO, se tradičně dělí do čtyř čtvrtí (arménské, křesťanské, židovské a muslimské), jejichž názvy však byly zavedeny až v 19. století.

V průběhu dějin byl Jeruzalém dvakrát zničen, 23krát obléhán, 52krát napaden a 44krát dobyt.

Zeď nárků

Pro Židy je Jeruzalém nejposvátnějším místem. To pramení z víry, že si Hospodin toto místo vyvolil, aby zde přebýval. Již v 10. století př. n. l., jej hlavním městem biblického Izraele prohlásil král David.

Nejvýsadnější postavení má Jeruzalém rovněž proto, že zde stály dva jeruzalémské Chrámy, konkrétně Šalomounův chrám a později druhý Chrám. O významnosti města svědčí i zmínky v Bibli, kde je jmenováno celkem 632krát. Nejsvětějším židovským místem je v Jeruzalémě Západní zeď, známá též jako Zeď nárků, která je pozůstatkem vnější hradby druhého Chrámu. Jeruzalém ovlivnil i stavbu synagog po celém světě, které jsou tradičně stavěny tak, aby byl aron ha-kodeš (schrána na Tóru) směrem k tomuto městu (u jeruzalémských synagog pak má směřovat k Chrámové hoře).

Bazilika Božího hrobu

Křesťanství uctívá Jeruzalém nejenom pro jeho starozákonní historii, ale rovněž pro jeho významnost v životě Ježíše Nazaretského. Podle Nového zákona byl Ježíš do Jeruzaléma přinesen krátce po svém narození a později, již jako dospělý, vyčistil druhý Chrám. Byl to rovněž Jeruzalém, kde Ježíš slavil se svými apoštoly poslední večeři (též večeři Páně) na hoře Sion. Významnými křesťanskými místy jsou Via Dolorosa (Křížová cesta) na Golgotu a Golgota samotná, místo Ježíšova ukřižování.

Evangelium podle Jana popisuje Golgotu jako místo „blízko města“. Za biblickou Golgotu je však většinou křesťanů považováno místo, na němž stojí bazilika Svatého hrobu, která je již téměř dva tisíce let křesťanským poutním místem.

Mešita al-Aksá, třetí nejsvětější místo islámu

Jeruzalém je v neposlední řadě považován za třetí nejsvětější místo islámu. O jeho významnosti svědčí i to, že jeruzalémská Chrámová hora byla vůbec prvním ze dvou míst, jejichž směrem (kibla) směřovaly muslimské modlitby. Mohamed však po roztržce s Židy, kteří jej nepřijali za svého proroka, změnil kiblu ke svatyni Ka'ba v Mekce. Běžné muslimské komentáře však ztotožňují místo, odkud měl Mohamed vystoupit do sedmého nebe, navštívit ráj a peklo a hovořit s Alláhem a proroky, s Chrámovou horou. Dnes se na Chrámové hoře nacházejí dvě muslimské památky, které tuto událost připomínají: mešita al-Aksá, jejíž jméno je podle muslimů zmíněno v Koránu, a Skalní dóm, který stojí nad základním kamenem, z něhož, jak muslimové věří, Mohamed vstoupil na nebesa.

neděle v Jeruzalémě pohledem scholy CHJ

Neděle je dnem Páně a oslavou Kristova vzkříšení. My máme možnost slavit mši svatou právě v Jeruzalémě. Díky naší milé a osvědčené průvodkyni navštívíme některá místa pašijových událostí už dopoledne. Po tradiční snídani nasedáme do autobusu a jedeme do blízkého Jeruzaléma, jinak než přes kontrolní bránu v betonové zdi to nejde. Ovšem pro nás turisty se nejčastěji jedná jen o formální záležitost. Palestinci to tak snadné nemají.

Pan řidič nás vyvází na vrchol Olivové hory, kde začínáme u kostelíka Nanebevstoupení Páně, stojícího dnes na muslimském území. Se scholou si zazpíváme kousek „Svjatij Bože“ a už nás vytlačuje další skupina. Sestup do údolí potoka Cedron pokračuje kolem vrat do areálu baziliky Pater noster – v neděli je zavřeno, tak snad nám to vyjde jindy.

Za chvíli se před námi ukázal Jeruzalém v celé své kráse. Panorama města bylo zalité a dobře osvětlené ranním sluncem, takže o fotografování byl velký zájem. O kousek níž jsme se zastavili na místě zvané Dominus flevit – Pán zaplakal nad Jeruzalémem. (Vzpomínám si, že obraz s tímto výjevem visel našim rodičům v ložnici nad postelí...) Míjíme olivové háje a také obrovský židovský hřbitov. Tady se zastavujeme na velmi silném místě: v Getsemanské zahradě. Sem se chodil Ježíš se svými učedníky často modlit a tady přijímá otcovu vůli a potí se krví. Na místě skály, na kterou padaly krůpěje Ježíšovy krve, stojí dnes krásný chrám, nazývaný Chrám národů (na jeho stavbu přispěly různé národy). Uvnitř chrámu je pološero, připomínající večer Ježíšova zatčení. Staré olivovníky v přilehlé zahradě pamatují opravdu hodně...

Odtud ještě kousek sestupujeme na dno údolí, kde se nachází kostel Hrobu Panny Marie. Podíváme se dovnitř a scholu pak čeká rychlý výstup do Jeruzaléma, naštěstí hned za hradby, kde je bazilika svaté Anny. Tady budeme společně slavit eucharistii – závěrečnou mši svatou Národní pouti. Dnes zpíváme střídavě se scholou mládeže, mše svatá je uvnitř kostela s krásnou a velikou akustikou, začínáme v poledne. Evangelium čte opět náš otec Vladislav (nikoho lepšího nesehnali). Po kázání obnovujeme své křestní sliby, zříkáme se zla a vyznáváme víru. Při mši svaté nám určitě běží hlavou vděčnost těm, kdo nám umožnili si na vlastní kůži zažít tato místa i tyto chvíle. Po mši svaté máme chvíli času, dokonce si zde můžeme i zazpívat a vyzkoušet tak akustiku tohoto místa.

Chvála Kristu, dobrý den,
rádi bychom Vaším prostřednictvím
pozdravili Svatocecilský sbor - Svatocecilskou jednotu. Byli jsme účastníky Národní pouti ve Svaté zemi a velice jsme hodnotili pěvecké výkony tohoto sboru. Nádherná aranžmá, krásné provedení.... Jejich vystoupení velice umocnilo celkový dojem poutních bohoslužeb - zejména pak bohoslužbu na Poli pastýřů v Betlémě. Víme o čem píšeme, jsme dlouholetí členové pěveckých sborů, mimo jiné jsme byli členy spojených pěveckých sborů při I. návštěvě papeže bl. Jana Pavla II. v r. 1990 na Velehradě. Na tuto návštěvu jsme měli nastudovanou Staroslověnskou liturgii a dlouho, resp. prakticky až dodnes ji velice rádi zpíváme a ožívují se nám vzpomínky na tuto událost. Byli jsme jako vedoucí výprav, takže přece jen pod určitou tíhou starostí byla naše pozornost oslabena. Ale nyní, kdy si postupně v klidu užíváme té krásy díky archivu TV NOE na internetu, můžeme to vše prožívat znova a v klidu. Ještě jednou obrovské Pán Bůh zaplat' a přejeme do budoucna hodně elánu a dalších výborných zpěváků.

Srdečně Vás zdraví Alena a Václav Adamovi

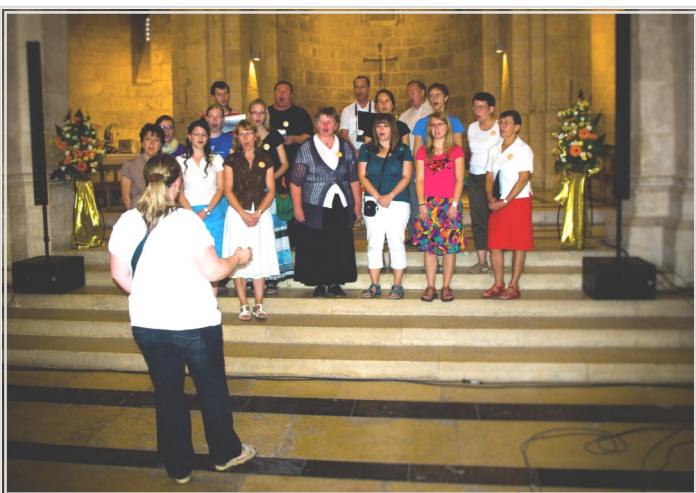
Občerstvení a odpočinek na duchu i na těle zahajujeme průchodem městem po křížové cestě - Via Dolorosa. V úzkých uličkách bazaru, na dveřích či stěnách hledáme symboly jednotlivých zastavení. U zastavení třetího a čtvrtého potkáváme ještě výpravu našich biskupů a také zveme lidi na krátkou adoraci do krypty pod kostelíkem, kde je nádherná obrovská monstrance s eucharistií. Po cestě se sice společně křížovou cestu nemodlíme, ale alespoň se nedáváme rušit nabízeným zbožím.

Za chvíli jsme tedy u baziliky Božího hrobu. Její architektura je členitá a složitá... Uvnitř ale nacházíme zbývající zastavení tradiční křížové cesty počínajíc zastavením desátým. Opět musíme chvíli čekat – a to se bude ještě několikrát opakovat, ale nakonec se nám všem podařilo vystoupat až na místo Golgoty k místu ukřižování. Za zmínku také stojí místo Adamova hrobu a kaple svaté Heleny, která zde našla ostatky svatého kříže. Procházíme kolem kamene, na který byl Ježíš snat z kříže.

Na závěr si necháváme návštěvu Ježíšova hrobu, místo jeho vzkříšení. I tady je fronta, ale to nám nevadí a při modlitbě růžence to utíká docela rychle. Není všechno zbožné, co se kolem tohoto místa odehrává, ale asi se tím nesmíme nechat znepokojoval. Ani uvnitř malinké kapličky nemůže člověk zůstat, jak dlouho by chtěl nebo potřeboval, a už vás vyhánějí ven, aby se dostalo na další...

Když vycházíme z baziliky ven, je už úplná tma, ač není ani šest večer. Před námi je jen kousek ke známé Jaffa Gate, kde na nás čeká autobus. Do místa našeho ubytování je to blízko, a tak dnes večer můžeme po večeri jít docela brzo spát naplnění vděčností i mnohými duchovními zážitky.

Veronika Poslušná

Poté, co jsme prožili třídní národní pout, nás čekal další den plný zajímavých míst. Budíček se opět posunul na dřívější hodinu, tj. 6:00. Odjezd autobusu byl stanoven na sedmou hodinu, protože před námi byla zhruba tříhodinová cesta k hoře Tábor, kterou místní považují za nejkrásnější horu v Galileji. Každý využil čas strávený v autobuse po svém (většina lidí zvolila spánek:-)), Václav Kada si pro zpestření dlouhé cesty pořídil na benzínce místní deník a bavil nás svými překlady (z hebrejštiny) předpovědi počasí a nabídkami výhodných finančních půjček od místních šejků. Našel se i čas pro společnou modlitbu radostného růžence.

Prvním dnešním navštíveným místem byla hora Tábor, která byla spolu s apoštolý Petrem, Janem a Jakubem svědkem Ježíšova proměnění.

Pro poutníky a turisty jsou na úpatí hory připraveny taxíky pro cca 10 osob, které vás dovezou klikatou silničkou až na vrchol. Ale vzhledem k velkému množství lidí jsme museli čekat asi hodinu, než na nás přišla řada.

Na vrchol hory jsme se tak dostali, právě když zvony zvonily poledne, v čase, kdy se celý areál uzavírá a mniši mají siestu. Naštěstí italština a kolárek otce Vladislava „otevívá dveře“ i tady ve Svaté zemi. U brány stáli dva františkáni a jeden

1. tajemství radostného růžence: Kterého jsi z Ducha svatého počala.

2. tajemství růžence světla: Který zjevil v Káně svou Božskou moc.

4. tajemství růžence světla: Který na hoře proměnění zjevil svou slávu

z nich rozhodl, že beze mše svaté nás odejít nenechá. K našemu překvapení jsme mohli slavit mši svatou přímo v bazilice Proměnění Páně. Této možnosti jsme rádi využili, protože původně plánovanou mši svatou v Nazaretě s ostatními poutníky z naší země bychom z časových důvodů nestihali. Při mši jsme si mohli plně uvědomit hloubku tohoto místa a mohli jsme tak proměnit naše srdce přijetím Krista v eucharistii. Návštěva hory Proměnění Páně byla skutečně silným zážitkem i díky klidu a tichu a krásnému okolí s působivým výhledem na Galileu.

Naše další cesta směřovala do Nazareta, dalšího významného místa v životě Ježíše a jeho rodiny. Hlavním cílem byla návštěva baziliky Zvěstování, o které se říká, že je největším chrámem na Blízkém východě. Už při vchodu do baziliky je člověk uchvácen její majestátností a zajímavým členěním prostoru. Ve spodní části chrámu jsme se mohli pomodlit na místě, kde se podle tradice Panna Maria dozvěděla od anděla radostnou zvěst. Ve druhém patře jsme viděli mozaiky z různých zemí světa, které zobra-

zují Pannu Marii. V celém areálu okolo baziliky jsou umístěny další mozaiky, mezi nimiž nechybí ani ta s nápisem Českoslovakia. Dále jsme zamířili do chrámu sv. Josefa, který je postaven na místě, kde žila Svatá rodina a kde měl sv. Josef svou dílnu. Obětní stůl v tomto kostele je darem moravských poutníků u příležitosti minulé Národní pouti.

Poslední dnešní zastávkou byla Kána Galilejská, kde Ježíš udělal svůj první veřejný zázrak. Na místě svatby, na které Ježíš proměnil vodu ve víno, stojí kostelík. Zde jsme opět měli štěstí, protože jsme k němu dorazili těsně před zavírací dobou, ale stihli jsme si ho ještě celý prohlédnout. Nemohli jsme rovněž vynechat nákup místního vína v blízkém obchodě se suvenýry.

Původně byla v plánu ještě návštěva měst Haifa a Caesarea Přímořská, ale to už bohužel nebylo možné stihnout. I tak byl dnešní den dostatečně naplněný.

**Zuzka Hartmanová
a Terka Jakubcová**

Zážitky máme úžasné. Člověk si bude teď daleko víc uvědomovat a představovat ta místa, kde to bylo a kde se to stalo a pomůže to k hlubšímu prožívání víry.

Miloslav Škeřík

Já abych pravdu řekla, velmi mě to dostalo. Nikdy mě to ani nenapadlo, že bych se sem mohla vůbec podívat. Když se řeklo: Izrael, tak bylo něco naprosto vzdáleného. Nedokázala jsme si představit, jak to tady vypadá a jak se tady žije. A jsem moc vděčná, že jsem to tady mohla zažít společně s vámi. Moc jsem se těšila, že budeme společně zpívat se scholou a byl to opravdu veliký zážitek. Ta země se mi moc líbí. Je to země mnoha tváří a prožila jsem z ní různé pocity. Je tady určitě ještě co poznávat a myslím, že to je pro každého z nás ohromný dar.

Tereza J.

Je před námi šestý den našeho putování, opět s bohatým programem. Po snídani v hotelu Sancta Maria odjíždíme z Bethlehému do Jeruzaléma. Dnes nás odváží jiný autobus i řidič. Nejen my, ale i naše průvodkyně paní Olga bude mít první zkušenost spolupráce s řidičem stejného vyznání, tedy s křesťanem. Odjíždíme trochu dříve a také využíváme ke vjezdu do Jeruzaléma vedlejší vstup (check point), abychom se vyhnuli zdržení přes rozdělovací zeď.

Prvním cílem naší cesty je hora Sion. Přijíždíme tentokrát včas, právě otevírají a my máme to štěstí být zde téměř sami. Navštěvujeme Večeřadlo - Caenaculum, místo poslední večeře a také ustanovení eucharistie. Je to také místo, kde Ježíš myl nohy svých učedníků a kde apoštolové spolu s Marií očekávali seslání Ducha svatého. Ve spodní části večeřadla se nachází i tradiční místo hrobu krále Davida. Vstupujeme k němu odděleně, muži i ženy zvlášť, muži musí mít tentokrát i pokrývky hlavy, jarmulku. Zapůjčují si ji v papírovém provedení.

Kousek odtud stojí mohutný kostel Dormicion - místo zesnutí Panny Marie. Byl vybudován začátkem 20. století na místě zbytků dřívějších kostelů z doby byzantské a křížácké. Socha Panny Marie na úmrtním lůžku je v kryptě kostela, vyrobená z ebonového dřeva a slonoviny. Vedle baziliky Zesnutí Panny Marie v malé kapli máme společně ještě s několika skupinami poutníků z naší země mši svatou s působivým kázáním a krásným zpěvem naší scholy.

4. tajemství radostného růžence: Kterého jsi v chrámě obětovala
5. tajemství radostného růžence: Kterého jsi v chrámě našla
5. tajemství růžence světla: Který ustanovil Eucharistii
3. tajemství slavného růžence: Který Ducha svatého seslal
4. tajemství slavného růžence: Který Tě, Panno, do nebe vzal
5. tajemství slavného růžence: Který Tě v nebi korunoval

Čas nám dovolí si prohlédnout na této hoře i další památku: kostel St. Peter Gallicantu („kokrhání kohouta“). Je postavený ve svahu na místě Kaifášova domu, kde se Petr rozplakal, když po svém zapření Krista uslyšel kokrhání kohouta. Ve spodní části jsou místnosti s původním dlážděním, bylo tady pravděpodobně i vězení. Vedle kostela jsou dochované tzv. „makabejské schody“. Byly to tytéž schody, po kterých Ježíš sestupoval na Zelený čtvrtek, když se šel spolu s apoštoly modlit do Getsemanské zahrady po poslední večeři, a po kterých byl veden ke Kaifášovi.

Z hory Sion jdeme pěšky podél hradeb starého města na Chrátovou horu, kde jsou známé dominanty Jeruzaléma: mešita Al Aksa a Skalní dóm (Omarova mešita). Tato hora nazývaná i Moria je biblickým místem, kde podle židovské tradice měl Abraham obětovat Izáka. Pro muslimy je místem, kde vyjel Mohamed na svém okřídleném koni do nebe. Přímo na chrátové návrší ale nejedeme, do mešit stejně není vstup dovolen. Přesto procházíme důkladnou kontrolou („rámy“ jako na letišti), a dostáváme se do prostoru před Zeď nářků. Je to pozůstatek druhého židovského Šalamounova chrámu, místo, kde se lidé modlí a oplakávají zboření chrámu. Je to tedy jedno z nejuctívanějších míst na světě a také nejrozporupnějších. Zeď je rozdělena zase na část pro muže (asi 2/3) a pro ženy (1/3), skuliny mezi kameny jsou zaplněny lístky s prosbami... Chvilku tu postojíme i my a pak ode zdi couváme zpět, vše za dohledu „židovských očí“.

Po tomto zážitku trochu měníme „téma“ a přejdeme kousek dál do

jeruzalémských uliček přeplněných lidmi, ale hlavně malými obchůdky a zboží. Tady i něco nakoupíme, „šátková mánie“ zřejmě začíná...

Našli jsme ale i chvilku na opětovnou návštěvu blízkého chrámu Božího hrobu.

Autobusem pak přejíždíme na protější horu, do chrámu Pater Noster, kde Ježíš učil apoštoly se modlit a kde jsou také mozaiková vyobrazení modlitby Páně v mnoha světových jazycích. Vyfotíme se i pomodlíme.

Posledním místem, které máme dnes navštívit, je památník holokaustu Yad Vashem. Je připomínkou utrpení židovského národa, zaujímá už poměrně velkou plochu, a hlavně se v tomto ročním období uzavírá už v 17,00 hodin. Máme šanci si prohlédnout jen malou část, zaměstnanci památníku jsou k nám nekompromisní. Pavilon, věnovaný památce dětí, však projdeme... Velmi sugestivní. Kéž by takové památníky nemusely existovat.

Zpět do Bethlehému se vracíme už za tmy hlavní branou „přes zeď“. Čeká nás chvilka odpočinku, večeře a po ní beseda s italským knězem, spolužákem otce Vladislava ze studií ve Florencii. Působí v Palestině už několikátý rok a obeznámí nás se situací, v jaké tady křesťané žijí. A nejen křesťané i obyvatelé Palestiny v tomto městě, ale i třeba v pásnu v Gaze. Pro většinu z nás to jsou překvapující až šokující informace, a tak se nám po dnešním dni těžko usíná.

Božena Vaňková

Jak jsem se dostala na tuto pout'

Před deseti lety jsem slibovala, že jednou vezmu do Svaté země svou vnučku. Když jsem se dočetla a slyšela mnohá pozvání i na radiu Proglas, že se koná tato pout', toužila jsem se zúčastnit. Ale říkala jsem si: „Pane Bože, jsem v důchodu a nemám na to, ale moc ráda bych jela. Snad kdybych nějaké pole prodala.“ Za 14 dnů mi přišla nabídka: „Koupíme od vás to pole!“ Tak co jsem měla dělat! Vyšlo to zrovna pro dvě osoby, takže mám s sebou vnučku, jak jsem slibovala, a ještě mně zůstalo i na pohřeb!

Ludmila R.

(Její vnučka oblečená v kroji nesla obětní dary při mši na Poli pastýřů –pozn. red.)

Již v 6 hodin odjíždíme opět přes Jeruzalém směrem na Jericho. Dálnice se zařezává do pahorků Judské pouště, mjíme tábory beduinů se stády ovcí a nakonec odbočujeme na cestu do údolí Wádí Quelt, kterým procházel Ježíš. Úzkou stezkou stoupáme od parkoviště k vyvýšenině nad údolím s výhledem na klášter sv. Jiří, kde máme tu úžasnou možnost slavit mši svatou. Pohled na údolí i Judskou poušť nám obohatil prožívání eucharistie, v níž jsme si připomněli i svátek sv. Anežky České. Již na tomto místě nám bylo připomenuto další zastavení - tedy hora Pokušení, když nám místní beduin nabízel šátky, korálky či náramky. Odolat mohl málokdo.

Vjezd do palmového města Jericha nás nenechá na pochybách o perle mezi městy. Po menším výstupu jsme všichni dorazili k vratům pravoslavného kláštera pod horou Pokušení. Tamní klidná atmosféra částečně přešla i na nás a vyhlídka z balkónu potvrdila, že obyvatelé tohoto místa mají absolutní nadhled nad mumrajem tam dole v Jerichu. Následná jízda městem ukázala nejen údajný Zacheův fíkovník, ale také práci uniformovaných složek na úklidu města. Jelikož jsme byli disciplinovaní a z bazaru odjíždíme včas, je nám odměnou zastávka u řeky Jordán v místech křtu Ježíše Janem Křtitelem. Zde jsme se mohli ponořit do vody a vzpomenout na svůj křest. Byl to nepopsatelný zážitek.

Voda nás čekala i na dalším místě - v Mrtvém moři. Ví, proč se mu říká Mrtvé, ovšem v nás způsobilo nadměrnou živost. Podstoupili jsme úplné lázeňské procedury- bahenní koupele, organizovanou rozevčiku v solné lázni, speciální skotské střiky pod sprchou a další odpočinek pro tělo plné duchovních zážitků, ale unavené po fyzické stránce. V Bethlehemě se znovu se pokoušíme navštívit místo Ježíšova narození. Je to jako

1. tajemství růžence světla: Který byl pokřtěn v Jordánu

zážrak (kolikátý už tento týden?), ale řada je minimální a my se můžeme na tomto místě poklonit a poděkovat za všechnu lásku, kterou nám Pán dává.

Na závěr dne využíváme poslední možnosti nakoupit dárky pro své blízké a vracíme se na hotel. Večer ještě jednou přijíždí Abuna Mario. Otec Vladislav mu předává nejen potravinové dárky, ale i finanční dar pro potřebné v jeho farnosti. Ale spoň takto symbolicky jsme mohli pomoci místním křesťanům v jejich těžké situaci. Následné sdílení zážitků všech poutníků z celého pobytu nás ještě více sblížilo. Užili jsme si spoustu legrace a pochopili, že Pán naše kroky za jakýchkoliv situací vede k tomu, abychom se zde mohli sejít.

To už ale byl pozdní večer a po modlitbě s požehnáním jsme šli balit zavazadla a připravit se na poslední den naší pouti v této zemi plné svatých, historických míst a kontrastů dnešní doby.

Hanka a Eliška Ryšavé

MRTVÉ MOŘE

Mrtvé moře (hebrejsky: יַם הַמֶּלַח, zvuk jam ha-Melach, doslova „moře Soli“; arabsky: البحر الميت, zvuk al-bahr al-Majit, doslova „Mrtvé moře“) je bezodtoké slané jezero, které se rozkládá mezi Izraelem a Západním břehem Jordánu na západě a Jordánskem na východě. Nachází se 420 metrů pod hladinou světového oceánu a je nejnižší položeným odkrytým místem na zemském povrchu, nejnižší položeným slaným jezerem na světě. Dosahuje maximální hloubky 380 metrů. Jeho salinita dosahuje 33,7 %, čímž se řadí mezi nejslanější jezera na světě. Jeho salinita je 8,6× větší než oceánská a téměř 10× větší než salinita Středozemního moře. Tato charakteristická vlastnost Mrtvého moře z něj činí drsné prostředí, které není vhodné pro živočichy. Má rozlohu 1050 km² (severní část – 810 km²). Je 67 km dlouhé a maximálně 18 km široké. Tyto údaje se v průběhu času mění, neboť jezero poměrně rychle vysychá.

Břehy na západě a východě jsou srázné a skalnaté. Na severu a jihu navazuje na pobřeží táhlá rovina. Pobřeží je převážně pusté, s výjimkou několika oáz a turistických resortů s plážemi pro koupání. U jižního břehu probíhá těžba soli a dalších minerálů, nachází se zde i rozsáhlý chemický komplex pro úpravu vytěžených surovin.

Zdrojem vody je převážně řeka Jordán, která do moře ústí na severu. Dalším zdrojem vody jsou četná vádí, která do moře vtékají na východním i západním břehu a která mají v zimním deštivém období občasné silné vodní průtoky. Horké a suché klima způsobuje nízké srážky (50–100 mm/rok) a vysoké vypařování z hladiny. V poslední době dochází k trvalému poklesu hladiny jezera především v důsledku umělého zadržování vody řeky Jordán v Galilejském jezeře. Podle studie zveřejněné v roce 2009 za posledních 30 let ubylo v Mrtvém moři asi 14 km³ vody a jeho hladina klesá ročně asi o 70 cm. Pokud by proces pokračoval stejným tempem, mohlo by Mrtvé moře do roku 2050 zcela vyschnout, a proto se připravuje plán na vybudování 180 kilometrů dlouhého kanálu, který by z Rudého moře přes vádí al-Araba přiváděl do jezera mořskou vodu.

Vysoká hustota vody umožňuje pohodlné sezení na hladině Mrtvého moře. Důsledkem vysokého podílu soli je vyšší hustota vody Mrtvého moře, a tedy vyšší vztlaková síla působící na plovoucí předměty. Pro udržení se nad hladinou proto není potřeba plavat – stačí do vody usednout a nechat se nadnášet.

salinita = slanost;

vádí = prameny a potoky z období dešťů

Uteklo to velmi rychle!

Poslední, osmý den naší pouti, to je den odjezdu domů. Ráno nám bylo dovoleno pospat si trochu déle než předchozí dny. Opět výborná snídaně a krásný den. Balili a vážili jsme v recepci kufry. Neproniknout povolených 20 kg byl pro mnohé problémem.

O půl osmé jsme vyšli z hotelu, poprvé pěšky, vzhůru asi do 1 km vzdálené Mléčné jeskyně. Panna Maria s Josefem při útěku do Egypta se zde zastavili, aby Maria nakojila malého Ježíška. Při tom několik kapek mléka padlo na zem a od toho zbělely stěny jeskyně. U místních františkánů někteří zakoupili suvenýr v podobě prášku z bílého kamene ze stěn jeskyně s údajně zázračným účinkem. Při návratu zpět do hotelu jsme ještě viděli malé dílny, kde se opracovává olivové dřevo na upomínkové předměty.

V 9 hodin jsme naložili kufry do autobusu a odjeli jsme do asi 13 km vzdáleného Ain Karem. Je to místo setkání Marie a Alžběty. Zde jsme měli poslední společnou mši svatou s ostatními poutníky z Čech v bazilice Navštívení Panny Marie. Schola opět doprovázela bohoslužbu zpěvem a naše varhany si mohly vyzkoušet izraelské varhany.

U mozaikového vyobrazení Magnificat jsme se společně pomodlili. Ve spěchu

2. tajemství radostného růžence: S kterým jsi Alžbětu navštívila

jsme si prohlédli kostel Narození Jana Křtitele, některým se i přes velké množství poutníků podařilo dotknout místa narození Jana. Venku pak bylo na stěně v podobě mozaiky tentokrát Zachariášovo kantikum.

Bylo krátce po poledni, když jsme definitivně odjížděli do asi 60 km vzdáleného Tel Avivu na letiště. Tam nás čekaly nekoliké složité kontroly. Měli jsme nejrozličnější obavy, co nám zabaví a na co budou celníci zvědaví. Kupodivu po všelijakém vyptávání a náhodném otvírání kufrů patrně ani nikomu nic nevzali.

Tyto kontroly jsme všichni včas stihli a v 15:45 hodin tamějšího času jsme letadlem LY363 za 3:40 hodiny přistáli ve Vídni. Tam na Zuzku čekalo nepříjemné překvapení, když z jejího kufru vytékalo výborné víno z Kány Galilejské.

Tady jsme byli už jako doma. Klepali jsme se sice zimou, ale přesto se těšili na pivo v Mikulově. Ještě ve Vídni a později v Brně jsme se rozloučili se skupinou z Moravy a do Ústí jsme šťastně dorazili přesně o půlnoci.

Bohu díky.

Jan Hordějčuk st.

Dochází mně, že jsme zde prožili opravdu něco mimořádného. A za to bych chtěl moc poděkovat paní Olince, za všechno, co vložila do svého výkladu, a veliký dík patří taky Otci Vladislavovi, jak se s paní průvodkyní doplňovali. Myslím, že jsme se tady všichni dobře cítili také díky tomu, že jsme se o to všichni snažili a Ježíš, v jehož šlépějích jsme tady kousek cesty šli, byl uprostřed nás.

Pavel Ch.

Můj sen podívat se do Svaté země začal asi tak před dvěma lety, a tak mě nabídka účastnit se spolu se scholou oslovila, ale rozmýšlení v té chvíli nebylo jednoduché. Jsem ale tomu moc ráda, že jsem mohla jet. Moc děkuju naší průvodkyni, za mše svaté i za to společenství.

Maruška H.

Byl to úžasný zážitek od začátku až do konce. Do teď, když jsem četla evangelium, tak to bylo takové virtuální, člověk si neuměl představit, jak to tady vypadá, že se to opravdu někde a skutečně odehrávalo, např. na Galilejském jezeře, že Pán Ježíš chodil po této vodě. Hodně mě oslovila i Zeď nářků, ačkoliv jsem nejdříve myslela, že se mně to asi nedotkne, že to s naší vírou moc nesouvisí. Ale tam ty myšlenky k Bohu šly úplně samy.

Vlad'ka J.

Nejprve bych chtěla poděkovat otci Vladislavovi za duchovní doprovázení a Cecile hudební jednotě za nádherné zpěvy, které nás povznášely k Bohu. Cesta do Svaté země pro mě byla příležitostí poznat místa úzce spjatá s Ježíšovým životem. Pout' předčila mé očekávání. Nejvíce na mě zapůsobila místa autentická, jako je Galilejské jezero, řeka Jordán nebo Judská poušť. Navštívili jsme mnoho míst, kudy krácel Ježíš, dělal zázraky a dotýkali jsme se mnoha kamenů, které čítají přes 2000 let. Avšak nejsilnější zážitky jsem měla z každé mše svaté, kdy jsem se setkala s živým Ježíšem.

Míla H.

Místo závěru...

Ó, líbezná zem Kanaán, cesta k tobě je daleká

Jak nekonečně se vlekly dny, kdy jsme očekávali odjezd do Svaté země! Kdy už konečně spatříme onu zem a budeme moci stanout „na místě Jemu zasvěceném“?

Obavy, očekávání, touhy a prosby se slily do jedné týden trvající modlitby, kterou se nepodařilo přerušit ani chytře skrytému protivníkovi majícímu podobu valícího se davu.

Jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země byly naše duše. Ale tys, Hospodine, nás vyslyšel. Dals nám prodlévat na svých svěžích pastvinách a přivedl nás k napajedlům své lásky. Vedls nás po správných cestách. Dovedls nás, Hospodine, až tam, na Pole pastýřů, abychom zakusili, že ses k nám snížil. A všechny končiny země uzřely tvoji spásu.

Byl jsi s námi, Hospodine, když jsme odevzdávali svoje trápení a bolesti na křížové cestě před zářícím svatostánkem, znamením tvé přítomnosti. Jak příznačný byl tržištní ruch cestou na Golgotu a k Božímu hrobu! Copak jsi tu nežil, Pane? Přesně tak jako ve tvé době. Hádky místních komunit, kterých jsme byli svědky u tohoto nejposvátnějšího místa, dávají tušit, proč jsi přišel. Je nám třeba vzkříšení a obrácení. Je třeba obětí za nás i za tyto těžce zkoušené národy. Ale i tady jsi byl s námi.

Po třech úmorných dnech se touha v klidu spočinout naplnila: Hora Tábor nás přijala s otevřenou náručí a my, jako kdysi tvoji učedníci, jsme uviděli tvoji slávu. Ne každý sám za sebe, ale ve společenství bratří a sester.

Takto chceme zůstat, Pane. Už nás neposílej odtud. Je nám zde dobře...

Pouť se nekončí. Je potřeba ještě mnoho vykonat: drobné skutky lásky a konání každodenních povinností, tak jako Maria v Nazaretě a v Betlémě, cestou do Ain Karem k Alžbětě.

Pokorná služebnice Pána, plná milosti a vytrvalá v modlitbě s apoštoly ve večeradle. Nauč nás, Maria, se lépe modlit. Skládáme k tvým nohám v Betlémě naše starosti a nenaplněné touhy. Přetvoř je a ukaž nám cestu.

Budeme kráčet ve tvých stopách. Překrásná Maria, jsi jako cedr na Libanonu, jako v Kades palma vznešená, jako cypřiš na Hoře Siónu. My už víme, co znamenají tato slova.

Kdo někdy viděl poušť, nezapomene. Zahynuli bychom bez útěchy. Jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země.

Nedopusť, Pane. Znovu zbuduj hradby Jeruzaléma. Ochraňuj své slabé stádce a dej, ať se radujeme a jásáme nad tvou spravedlností.

Budeme ti, Hospodine, už vždycky zpívat píseň novou. Pro tvé slavné, svaté jméno.

Jak nevýslovná je krása této země! Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!

Cílka P.

Medián - občasník

vychází jako příloha
Informačních novin ústec-
ké farnosti – INUF

Prosinec 2013

INUF 144

Texty:

P. Vladislav Brokeš a
jednotliví účastníci

Foto: Jan Hordějčuk,
Eliška Ryšavá
a další

Úprava:

Veronika Poslušná

Korektura:

Jana Divišová

Informace:

www.wikipidie.cz

Jen pro vnitřní potřebu.